

νά μὴ ἴδῃ νὰ σβύσῃ τὸ ἀθῶο τοῦ μικροῦ τῆς χαμογέλιο. "Ὅλα ἀνώφελα· περιττὴ κάθε τῆς δέησι. Ὁ κουφὸς καὶ ἀσπλαχνὸς χάρος αὐτὴν ἔχει ἀρεστὴ διασκέδασι του—νὰ ξεσχίζῃ καρδιὰς καὶ ἀπ' αὐτὲς νὰ βγάζῃ ἀπελπισία καὶ τρόμο.

Χρόνια τώρα 'περάσανε' ἡ πένθιμες μέρες λησμονηθῆκαν—μία μοναχὴ ἔλαφρὰ ἐνθύμησι κᾶπου κᾶπου ἄν σὺν γένο, ποῦ ἄκαιρα σέρνει ὁ ἀγέρας σὲ καταγάλαζο οὐρανὸ, ἔφερεν στὴ μέση τὸ ὄνομα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, ποῦ βαθυὰ στὸ χῶμα λυωμένο μιὰ πέτρα μονάχη στὸν κόσμον πάντα ἔχει καὶ ἀπάνου σ' αὐτὴ διαβάζεται σαλισμένο τ' ὄνομά του, ἄν ἐνθύμησι περασμένης ζωῆς ὅπως σὲ τοῖχο παμπάλαιο φαίνεται κᾶμιὰ φορὰ νὰ ξεφυτρώνη σκουριασμένο κεφάλι βυθιὰ χτυπημένου καρφιοῦ, ἀπὸ τὸ ὅποιο ἐκρεμότανε σὲ ἄλλαις μακρυσμένες μέρες κᾶποια εἰκόνα ποῦ διατηροῦσε ὀλοζώντανη τὴν μορφή προσώπου σεβαστοῦ καὶ ἀγαπημένου! Αὐτὴ ἴναι ἡ τύχη ἀπὸ τ' ἀνθρώπινα—ἀλλάζουνε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τὰ ἐπεισόδια καὶ μεταμορφώνονται διανοητικὰ, ὅπως εἰς τὰ θέατρα ἡ σκηνὴ ποῦ τώρα σὲ φέρνει στὸ γέλιο, ἀργότερα σὲ θλίβει καὶ σὲ καταπονεῖ. Στὸ σπῆτι ποῦ ἔκλαιγε χθὲς παιδί νεκρὸ ἀπελπισμένη μάνα, σήμερον ὀλόλαμπρη ἀπὸ χαρὰ αὐτὴ ἡ ἴδια μάνα παντρεύει μ' ὀμορφονεῖο περήφανη μοναχοκόρη.

Οἱ χρόνοι, ποῦ ἀσπρομαλιάζουνε, ἀσημώσανε καὶ τὴ μαύρη τῆς πλούσιου κόμη. Ἄλλα καινούργια νειάτα—ὄριμες ὀμορφιές, ποῦ ἀλλάζουνε μαζὺ μὲ τὰ χρόνια· διότι κάθε ἄνοιξι φέρνει ὅμοια τὰ λουλούδια, ταῖς ἴδιες πάντα κελλονεὲς ὁ ἥλιος ζωογονεῖ· ἀλλὰ τοῦ ἀνθρώπου ἡ μορφή ἀκτάπαυστα χαλαεῖ—ἡ ψυχὴ ἀθάνατη ἂν ἦνε, δὲν δείχνει στὸ μάτι τὴν θωριά τῆς· τὸ σῶμα ὅμως, ποῦ περιχλεισμένη τὴν ἔχει, σαρώνει, σωριάζει καὶ χάνει ταῖς χάρες του· ἡ

ἀτίμητη νειότη τόσο μόνο βαστάει, ὅσο καὶ τὰ ἐλαφρότερα λουλούδια· χαλαεῖ τοῦ ἀνθρώπου ἡ καλλονὴ καὶ σὲ κᾶθε του πάτημα πάει ἀνώφελα καὶ αὐτὸς χωρὶς νὰ τὸ νοῆ ὀλημερὲς στὸν τάφο.

Ἡ φρόνιμη ἡλικιωμένη γυναῖκα, ποῦ σήμερον γιορτάζει τῆς κόρης τὸν γάμο, εἶναι ἡ ἴδια αὐτὴ ἡ ἀπαρηγόρητη νυφοῦλα ποῦ τώρα χρόνια, ὅπως εἶπαμε, πολλὰ, ἔκλαιγε τὸ μικρὸ τῆς νεκρὸ παιδάκι. Πόσο ἔχει ἀλλάξει! ἔγινε μητέρα νοικοκυρὰ ἡ πανώριτι νύφη—καὶ τὸ δάκρυ τῆς νέας καρδιᾶς εἶνε τώρα φρόνιμος χαρὰς ξεχείλισμα. Ἡ σεβαστὴ δέσποινα ἐν μόνον ποθεῖ, νὰ καινούριση στὰ γόνατά τῆς τῆς κόρης τὰ χρυσὰ ἀγγελουδία. Ἐσβυσαν τὰ ὄνειρα τὰ περασμένα, καινούριες θημποφέγγουνε ἐλπίδες—ἄλλοι ἔξεφύτρωσαν πόθοι—ἄλλα σχέδια—στὸν ἴδιο Θεὸ ἄλλη δέησι· ἄλλα τάματα στὴν ἀγια τὴν Παρθέναν.

Ἐφόρεσε ὁ Πικπικὸς τὰ ὄραϊα χρυσὰ του ἀμφι καὶ τὸ νέο ἀντρόγυνο βλογαεῖ—ἀντιλαλοῦν τὰ σήμαντρα τῆς ἐκκλησιαῆς καὶ ἀρμονικὴ ἡ λειτουργία ἄν θυμιάμα ἀνεβαίνει στοῦ Ἀπλάστου τὸν θρόνον, μαζὺ μὲ τὴν δέησι τὴν ταπεινὴ τῆς μάνας, ποῦ ἄλλο δὲν ἀποζητᾶει παρὰ νὰ ἴδῃ εὐτυχισμένη τὴν καλὴ τῆς θυγατέρα, ποῦ πρᾶξιδίδει ἀγνὴ καὶ ἀθῶα σὲ ξένα χέρια.

Τὸ μυστήριον ἐτελείωσε—οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι φιλοῦν τὰ στέφανα—ἡ χρὰ ἄν δροσόλουστο ἀγεράκι, δίνει ζωὴ στὸ παρθενικὸ πρόσωπο ποῦ κλίνει κουρασμένο στὰ μητρικὰ τὰ στήθη. Γελάει καὶ δακρύζει ἡ μακαρισμένη μητέρα, ἀλλ' ὅπως κάνει μὲ γλυκάδα εὐτυχίας ἐν ὀλόψυχο φιλὶ νὰ δώσῃ στοῦ παιδιοῦ τῆς τὸ κεφάλι, διχρῆνει ξέμακρα πολὺ ἐν μίκρῳ λειψνῶ ποῦ ξηπλωμένο στὸ ἀπαλό του κρεββατάκι ἐν τῆς δάκρυ ἀποζητᾶει καὶ αὐτό.

Κέρκυρα

THOMAS

